

„Snažíš se tím něco naznačit?“ naléhal opat.

Podsaditý mužik pokrčil rameny. „Nerad bych činil nějaké ukvapené závěry. Mohu mluvit jen o tom, co na vlastní oči vidím. Mrtvola na sobě nemá žádné známky napadení zvířetem, ať už lesní šelmou, nebo ptákem. Nikdo si těla vůbec nevšiml – pokud tedy skutečně leželo celý týden na horském úbočí. Rozklad ale odpovídá tomu, že ten člověk je po smrti už celou řadu dní. A tomu za daných okolností nedokážu porozumět.“

Na okamžik se rozhostilo ticho, pak se opat znovu obrátil ke kupci.

„Říkáš, žes nic neviděl, žádné stopy po člověku či zvířeti, že tam to tělo jen leželo osamoceně ve stráni? Nepřipadalo ti, že tam došlo k nějakému střetu, že v okolí byli jezdcí na koních, že se tam něco událo? Neviděls nic, co by naznačovalo, co se mohlo stát s princeznou Gelgéis a jejím společníkem?“

„Vůbec nic,“ odpověděl Cétach a nejistě se rozhlédl. „Tělo toho muže bylo natažené na zemi, kolem bylo pusto a prázdno – nepovalovalo se tam žádné potrhane šatstvo, rezavá dýka, nic, co by útočníci třeba při napadení mohli ztratit nebo odhodit.“

„Mrtvola tam ležela osamocená?“ zeptal se opat znovu. „Nic jiného tam nebylo?“

„Vůbec nic,“ přitakal kramář. „Bylo to, jako kdyby se lid Aos Sí, vlkodlaci z onoho světa, vrhli z hor do údolí a vše odtamtud odnesli do mlhy podsvětí.“

Několik mnichů, kteří se kolem shromáždili, začalo cosi poplašeně mumlat a mnozí se přehnaně křížovali a povolávali blahoslaveného Cáemgena, zakladatele opatství, aby se zjevil a ochránil je od zlého.

„Nesmysl!“ rozkřikl se bratr Lachtna, klášterní lékař, na kramáře. „Drž se faktů.“

Kupec se k němu vzdorovitě obrátil. „Neříká se snad, že se zdejšími horskými průsmyky prohání Dallahan z lidu Aos Sí? Že bezhlavý jezdec Dallahan jezdí po kraji a hledá zbloudilé duše, které s sebou odnese do temných stínů v podsvětí?“

„Tento mrtvý nesešel ze světa působením nadpřirozených sil,“ odfrkl si Lachtna. „Na tom šípku, který jsi mu podle vlastních slov vytáhl ze zad, není žádné znamení z onoho světa. Jeho život ukončilo proříznuté hrdlo, nikoliv jakési bájné bytosti.“

„Ale nikde kolem nebyly stopy po kolech ani koních,“ hájil se kupec dotčeně. „Bylo to, jako by se tam to tělo ocitlo samo z čista jasna. Kdyby brehona a jeho doprovod někdo napadl, přece by po tom útoku zůstaly v lese nějaké známky. Ležela tam jen ta mrtvola, všechno ostatní jako by pohltila velká mlha.“

„Mrtvola s podříznutým krkem a šípem v zádech,“ pronesl bratr Lachtna s mírným pobavením. „Odkdy lid Aos Sí používá takové způsoby, když chce někoho sprovodit ze světa?“

„A víš jistě, že případné stopy nemohlo v mezičase zahladit působení počasí?“ chtěl vědět opat Daircell.

„Jsem obchodník, nikoliv stopař,“ ohradil se kramář. „Žádné stopy po kolech nebo kopytech jsem tam v okolí ale neviděl,